

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 3. Apparet Christus Mariæ Magdalenæ, ubi & apparet secunda
Charitatis proprietas: Charitas benigna est. Si quid Charitas negat, tam
benigna negando est, quàm concedendo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

FERIA TERTIA
APPARET CHRISTUS MARIÆ
Magdalena: Vbi & apparet secunda Charitatis
proprietas: Charitas benigna est.

Mulier quid ploras?

Quia tulerunt Dominum meum, & nescio ubi posuerunt eum. Ioan. 20.

VERITAS PRACTICA.

Si quid Charitas negat, tam benigna negando est, quam concedendo.

RATIO est, quia Charitas negando aliquid tam vera est, Charitas, quam concedendo.

Sed quoad vera est Charitas, semper benigna est. Ergo & negando tam benigna est quam concedendo: Quia in praxi tamen saepe peccant & qui negant quod petitur, & qui petunt quod negatur.

I. PUNCTUM.

*Matt. 28.
 Marci 16.
 Luca 24.
 Ioan. 20.*

HIC recolenda sunt cum affectu, quæ omnes Evangelistæ referunt, de pietate mulierum cum unguentis ad sepulchrum, ipso summo mane diei quo resurrexit Dominus, properantiū: dumque jam ad monumentum accessissent, viderunt revolutum lapidem, & Angelum sibi nuntiantem, quem quaerunt mortuum Christum, resurrexisse. Quod cum eiusdem Angeli iussu, discipulis retulissent, non eis discipuli crediderunt; Petrus tamen & Ioannes ad sepulchrum, sequentibus eos mulieribus, excurrunt. Sed non invento Domini corpore, Ierosolymam regrediuntur. Discipulis itaque & postmodum mulieribus à sepulchro abeuntibus, sola Maria Magdalena vehementer lugens illic persistit, & dum accedit propius ad monumentum, dum se inclinat & prospicit omnia diligenter, vidit duos Angelos in albis sedentes, qui dicunt ei: *Mulier quid ploras? Dicit eis, quia tulerunt Dominum meum, & nescio ubi posuerunt eum. Hac cum dixisset reversa est retrorsum, & vidit Iesum stantem, & non sciebat quia Iesus est. Dicit illi Iesus, Mulier quid ploras; illa existimans quia*

Ioan. 20.

hortulanus esset, dicit ei, Domine si tu sustulisti eum, dicit mihi ubi posuisti eum, & ego eum tollem. Dicit ei Iesus, Maria. Conversa illa dicit ei, Rabboni, quod dicitur magister; Dicit illi Iesus, noli me tangere, nondum enim ascendi ad patrem meum; vado autem ad fratres meos & dic eis; ascendendo ad patrem meum & patrem vestrum, Deum meum & Deum vestrum. Id est, nondum quidem ascendo, necdum discedo ut me quasi valedictura complectaris: discedam tamen brevi, & ante mihi sunt videndi fratres mei, mei discipuli.

In qua quidem apparitione cum multa ad affectum & profectum considerari possint, tū verò summa benignitas Domini Iesu sic mulierem alloquentis, & suo gloriosissimo conspectu ante ipsos etiam discipulos gratificantis. Quod verò nō patitur se ab ea tangi, prout illa vehementer optabat, præter alias rationes, disce & revolve attentius quod veritate proposita continetur, tam benignam esse charitatem negando quod petitur, quam concedendo.

Et ratio est evidens, quia charitas negando quod petitur tam vera est charitas, quam dum concedit aut etiam dum sæpius ultro offert, quod impetratur. Cur enim est charitas dum concedit quod petitur, nisi quia proximo benefacit propter Deum? At nonne sic exigunt aliquando rationes proximi, ut quod petitur negetur potius, quam concedatur? Et nonne charitas hoc proximi bonum respiciens tam vera est charitas, quam dum illud respicit concedendo quod postulatur? Nam cur desinere esse quod est, si non desinit facere quod suum est? semper enim est ordinata charitas, & si ordo & ratio exigunt ut non concedatur quod petitur; adeo non perit propterea charitas, ut notius periret si nō illud negaret, *Virga atque Prover. 29.*

CORRE-

1. Cor. 12. *corruptio tribuunt sapientiam: puer autem qui dimittitur voluntati sua, confundit matrem suam.* An putas quod non vera fuerit charitas Domini, cum reulavit Apostolo, quod ter à se postularat? Nōne potius hoc singularis benevolentiae signum notatur, cum Pfaltes Deo dicit: *Deus tu propitius fuisti eis, & ulciscens in omnes adinventiones eorum.* Aut cum ipse Deus Davidi de filio: *Ego ero ei in patrem, & ipse erit mihi in filium, qui si iniquè aliquid gesserit, arguam eum in virga virorum, & in plagis filiorum hominum; misericordiam autem meam non auferam ab eo.* Velle ne tibi concedi quod à Deo vel à Sapiente viro sciretur tibi obfuturum? *Huic animæ irreverenti & infrunita non tradas me Domine.* Hoc est enim Datum de quo Sapient, quod non est uisile.

II. PUNCTUM.

SED quamdiu vera est Charitas, semper benigna est.

In eo enim vel maximè ab amore proprio distinguitur, quod hic sit levissimus & inconstantissimus, illa autem sui semper similis & tam constans ut nunquam excidat; peribit potius tota & potius desinet esse vera, & nulla erit, quàm si vera est charitas, desinat esse quod est, seu quod esse debet ut sit vera. Esse autem benignam, tam illi est proprium & congenitum quàm spiri tu Dei agi. Cum enim *benignus sit spiritus sapientia, sive ut alibi dicitur, super mel dulcis, & hereditas eius super mel & farum;* cumque aliud nihil sit vera charitas quam ipse Spiritus Dei, aut quam ipse Deus, ut ait dilectus discipulus; quomodo posset esse vera & divina charitas nisi esset benigna?

Nescitis, cuius spiritus estis, dicebat Christus illis discipulis qui se parum benignos ostenderant in Samaritanos, Filius hominis non venit animas perdere sed salvare; Quasi diceret, non est hic spiritus meus, non est illa charitas quam vobis communicare volo, quæ ita benigna est, ut dum etiam male tractatur, non desinat esse benigna.

Itane sentis? Itane semper benignus, itane possis dici filius altissimi, quia ipse benignus est super ingratos & malos, id est, super reptum?

III. PUNCTUM.

SI quid ergo charitas negat, tam benigna negando est quàm concedendo: Quia tam vera est charitas cum illud negat quam dum concedit: quamdiu autem est vera charitas, semper benigna est: hoc est illi tam proprium & quod vocant, essenziale, sicut bonum proximi respicere propter Deum. Nam hoc unum est esse benignum, sic proximo benefacere in substantia & in modo, sicut Deus jubet. *Vnusquisque vestrum, inquit Apostolus, proximo suo placet in bonum, ad aedificationem.* Sic & quoties de charitate vel misericordia disserit, semper benignitatem adjungit, quasi sit unū & idem: aut quasi unum ab alio declaretur, *Estote invicem benigni, misericordes, donantes invicem.* Et rursum: *Induite vos sicut electi Dei, sancti & dilecti, viscera misericordiae, benignitatem.*

Quod quidem non est semper positivè largiri, quod petitur, ut dictum est, in quo multi errant quibus negatur quod petunt, aut qui delinquentes arguuntur. Quia enim dolent se argui, aut sibi quod volunt denegari; idcirco sibi fingunt charitatem, quæ benigna est, laedi. *Sed vulnera illa sunt diligentis, quæ longè sunt meliora quàm fraudulentæ oscula odientis aut etiam blandientis.*

Et verò, tu qui aliquid negas, aut aliquem arguis, tu in primis hoc refer monitum, quod si modum in negando & arguendo non servares, sanè benignitatem offenderes, quæ hic vel maximè regnare debet, ut quod molestum esse potest in repulsa & correptione, mitigetur & dulcescat. Hoc est *verbum dulce, quod ut ait Sapient, multiplicat amicos & mitigat inimicos: hac est lingua Eucharis quæ in bono homine abundat.* Hoc est denique quod te paucis sed efficacibus monet S. Augustinus: *Supplicem nullum spernas: si potes dare, da: si non potes, affabilem te presta. Coronat Deus intus bonitatem, ubi non invenit facultatem. Nemo dicat, non habeo, charitas non de sacco erogatur.*

Vide supra Fer 4. hebdomadæ 3. Quadragesimæ, de illo qui audacius loquitur inferiori.